

Yttrande över remiss om *En skärpt miljöstraffrätt och ett effektivt sanktionssystem*

Återvinningsindustrierna är en branschförening som företräder de privata återvinningsföretagen med en omsättning på 36 miljarder kronor och drygt 10 000 anställda i anläggningar över hela landet. Våra medlemmar står för återvinning av både kommunalt och icke-kommunalt avfall.

Sammanfattning

Återvinningsindustrierna välkomnar utredningens betänkande och dess ambition om att stärka bekämpningen för miljöbrott och samhällets möjligheter att förebygga, upptäcka, utreda och lagföra miljöbrott samt ambitionen att effektivisera sanktionssystemet.

Utredningen för flera viktiga resonemang som Återvinningsindustrierna vill ta fasta på och belysa ytterligare. Särskilt gäller detta för hur straffrätten utreds och lagförs i dagsläget samt hur tillsynen för miljöbrott beskrivs som en central del i brottsbekämpningen. Precis som utredningen beskriver så lägger brottsbekämpande myndigheter idag mer tid på att utreda och lagföra gärningar som inte anses allvarliga, jämfört med arbetet att utreda och lagföra allvarliga brott. Återvinningsindustriernas medlemmar är seriösa aktörer som vill verka på en fungerande och transparent marknad, och tillsyn är en viktig del i det dagliga arbetet. I praktiken har tillsynen fortfarande långt större fokus på att bötfälla företag på grund av mindre företeelser snarare än att tillsynen verkar uppsökande mot de verksamheter som systematiskt bryter mot miljölagstiftningen. För att komma till bukt med allvarligare brottslighet så behöver tillsynen förändras, både i struktur och arbetssätt, för att motverka oseriösa och illegala aktörer på marknaden.

Återvinningsindustrierna vill att Sveriges tillsyn centraliseras genom att tillsynsansvaret för avfallsverksamheter helt flyttas från kommuner till länsstyrelser, utan möjlighet att överlåtas till kommunala tillsynshandläggare. Samtidigt bör tillsynen arbeta mer riktat och systematiskt gentemot de aktörer och led i värdekedjan där det finns större risker för att allvarligare miljöbrott begås.

Utöver behov av utökad kompetens hos tillsynsmyndigheterna så välkomnar vi förslagen om kompetensutveckling i miljöstraffrätt för domare. Återvinningsbranschen upplever ofta att det inte finns tillräcklig kompetens kring avfallshantering inom tillsynsmyndigheter och rättsväsende, särskilt eftersom avfallslagstiftningen är komplex.

Återvinningsindustrierna anser att det är beklagligt att utredningen inte går vidare med ett förslag om kontantförbud på avfallsområdet trots de uppenbara fördelar som utredningen pekar på med ett sådant förslag. Återvinningsindustriernas medlemmar tillämpar sedan 15 år tillbaka

ett självpåtaget kontantförbud, men det finns tyvärr många aktörer, som t.ex. oseriösa skrothandlare, som använder kontanter och därmed bidrar till att kriminella aktörer snabbt kan tvätta pengar och omsätta stöldgods utan spårbara transaktioner. Det är dessa aktörer som kan stoppas genom ett kontantförbud, vilket är en åtgärd som inte bara skulle försvåra kriminell verksamhet och handel med stulna metaller i Sverige, utan också stärka spårbarheten, underlätta polisens arbete och säkerställa en mer effektiv miljöbrottsbekämpning.

Återvinningsindustrierna tillstyrker dock helheten och den generella ambitionen med betänkandet, men vill gärna se att ytterligare åtgärder utreds vidare. Exempel på detta är förbättrad tillsyn i hela landet, ett införande av ett kontantförbud samt utökad vägledning och tydlighet gällande vandelsprovningen.

Generella synpunkter

Avfallsbrottslighet är ett samhällsproblem som försvårar möjligheten att ställa om till en cirkulär ekonomi genom att avfall som kan återvinnas istället hamnar på avvägar. Avfallsbrottslighet är även, precis som betänkandet beskriver, en del av den svenska gängbrottsligheten vilket innebär anledning till oro samtidigt som vikten av att minska sådan brottslighet är stor. När avfall inte hanteras på rätt sätt så har det i flera fall lett till allvarlig påverkan på människors hälsa, närmiljö och naturmiljön med läckage av farliga ämnen till luft och vatten. Det försvårar även för de aktörer som vill göra rätt för sig på både den svenska och europeiska marknaden. När priser dumpas som en följd av otillåten avfallshantering så försvagas marknaden för seriösa aktörer, vilket i sin tur försvagar svensk konkurrenskraft i stort.

Återvinningsindustriernas medlemmar är seriösa företag som vill verka på en fungerande och transparent marknad där oseriösa och illegala aktörer inte främjas. I dagsläget upplever vi dock att risken för upptäckt är låg och straffen för avfallsbrottslighet verkar tyvärr inte vara avskräckande. Översynen av miljöstraffrätten är därför mycket efterlängtd, men mer behöver göras utöver det som föreslås.

Detaljerade synpunkter

Ny miljöstraffrättlag

Återvinningsindustrierna kan förstå, och till viss del hålla med, resonemangen kring att föreslå en ny miljöstraffrättlag. Betänkandet menar att miljöstraffrättens nuvarande placering i miljöbalken signalerar att det handlar om miljöpolitik snarare än kriminalpolitik och att detta därför kan ändras genom en ny miljöstraffrättlag. Vi vill dock belysa att en sådan flytt av miljöstraffrätten inte ensam kan tänkas lösa de problem som finns idag. Det faktum att lagstiftningen inte kommer åt de s.k. miljöbrottslingarna anser vi även beror på en bristande tillsyn i Sverige.

Återvinningsindustrierna anser ändå att betänkandet belyser viktiga punkter när det gäller straffrätten i dagsläget. Betänkandet konstaterar att de brottsbekämpande myndigheterna lägger mer tid på att utreda och lagföra gärningar som inte anses allvarliga, jämfört med arbetet att utreda och lagföra allvarliga brott. Det här håller vi med om och anser vara problematiskt, eftersom det är något som återvinningsbranschen ofta erfar i den dagliga verksamheten. Den

systematiska avfallsbrottsligheten behöver särskiljas tydligare från t.ex. mindre allvarliga tillsynsärenden som ibland kan uppstå inom ett företag.

Återvinningsindustriernas medlemmar är seriösa aktörer som vill verka på en fungerande och transparent marknad där oseriösa och illegala aktörer inte främjas. Våra medlemmar är miljöcertifierade och arbetar alltid för att göra rätt för sig. Tillsyn är därmed en viktig del av våra medlemmars vardag. Avfallshantering är emellertid föremål för en omfattande detaljreglering i en mycket fragmenterad lagstiftning. Det förekommer därför frekvent att våra medlemmar faller i tillsynen och ges böter för enkla ärenden som att en viss handling inte fanns på plats vid det specifika tillsynstillfället. Samtidigt finns det oseriösa aktörer på marknaden som inte är registrerade med korrekta tillstånd eller som systematiskt bryter mot regelverken och en miljöriktig avfallshantering, men som de brottsbekämpande myndigheterna inte lägger tid på att vare sig upptäcka eller utreda.

Miljölagstiftningen är en komplex lagstiftning som ofta innebär en balansgång mellan olika motstående intressen. Som exempel ska materialåtervinning eftersträvas men samtidigt vill vi att farliga ämnen fasas ut. Många av dessa komplexa avvägningar är det upp till verksamhetsutövaren att göra på egen risk. Återvinningsindustrierna vill därför i detta sammanhang lyfta tillsynens viktiga roll i att vägleda verksamhetsutövare för att de övergripande målen i miljöbalken, t.ex. en effektiv resursanvändning med tolererbara miljörisker, ska kunna uppnås. Om tillsynen bara inriktas på att hitta överträdelser som kan lagföras så riskerar nuvarande tillit mellan verksamhetsutövare och tillsynsmyndigheter att försvinna. En tillitsfull relation mellan tillsynsmyndighet och verksamhetsutövare är enligt vår erfarenhet helt avgörande för att miljöbalkens övergripande mål ska kunna nås.

Straffskala

Återvinningsindustrierna välkomnar förslaget om införande av strängare straff för vissa miljöbrott, t.ex. uppsåtliga brott. En straffskärpning för de uppsåtliga brotten anser vi vara viktigt för att straffet ska verka avskräckande och för att allvaret i brotten ska vara proportionerligt i förhållande till det straff som ges. Det är även positivt att straffskalan för vissa miljöbrott får ett större spann, eftersom även verksamhetsutövare som vill göra rätt ibland kan hamna fel i bedömningar.

Vi är positiva till förslaget om två nya brottsbeteckningar rörande miljöfarlig hantering av ozonnedbrytande ämnen samt miljöfarlig hantering av fluorerade växthusgaser, även om vi precis som utredningen menar anser att det kan behövs ytterligare analys kring förhållandet till EU-lagstiftningen. Felaktig hantering av ozonnedbrytande ämnen och fluorerade växthusgaser är tyvärr vanlig bland oseriösa aktörer i dagsläget, vilket orsakar betydande utsläpp av dessa gaser både från kyl- och värmeutrustning samt från byggavfall.

I utredningens resonemang kring synen på miljöbrottslighet (avsnitt 6.2) anser Återvinningsindustrierna att man har missat en viktig aspekt i miljölagstiftningen. Att bedriva en miljöfarlig verksamhet innebär nästan alltid att olika motstående intressen ska vägas mot varandra, vilket vi även lyft i avsnittet ovan. Inte sällan är det upp till den enskilde verksamhetsutövaren att löpande göra dessa avvägningar. Det kan t.ex. handla om att en återvinningsåtgärd inneburit att avfallet slutat att vara avfall. För de flesta material finns inga tydliga regler för när ett avfall upphör att vara avfall, utan endast allmänna principer att förhålla sig till. När det gäller frågan om ifall något upphört att vara ett avfall finns heller ingen möjlighet att få detta förprövat. Det blir därför upp till tillsynen att i efterhand avgöra om verksamhetsutövaren har gjort en korrekt bedömning eller inte. Då det inte finns några konkreta

krav att förhålla sig till kan olika tillsynspersoner komma fram till olika bedömningar. Konsekvenserna kan emellertid bli massiva, då parternas olika bedömningar kan innebära att verksamhetsutövaren blir misstänkt för miljöbrott genom att ha hanterat avfall utan att iaktta avfallslagstiftningen. Även den som tagit emot materialet riskerar att ha gjort sig skyldig till miljöbrott.

Återvinningsindustrierna avstyrker däremot förslaget om införandet av ett särskilt avfallsbrott. Den föreslagna skrivningen tillför inte något utöver de straffregler som redan finns och avfallsverksamhet är inte en verksamhet som är väsensskild från annan miljöfarlig verksamhet som motiverar ett särskilt straffstadgande. Istället bör lagstiftarna fokusera på att implementeringen av befintliga regler genomförs, och att myndigheterna utövar samordnad tillsyn utifrån existerande regelverk.

Miljösanktionsavgifter

Betänkandet har gjort en översyn av sanktionssystemet på miljöområdet och presenterar förslag omfattandes straffväxling med ett utökat användande av miljösanktionsavgifter.

Återvinningsindustrierna välkomnar ett sådant förslag då vi anser att en renodling av miljöstraffrätten där straff fokuseras till handlingar som medför risk eller direkt påverkan på miljöbalkens skyddsintressen är positivt. Vi välkomnar även förslaget om tillhörande sanktionsväxling där sanktionsavgifter används istället för företagsbot. Vi bedömer att dessa förslag kan leda till ett större utrymme för rättsväsendet att väcka fler åtal när aktörer begår mer allvarliga former av miljöbrott.

Återvinningsindustrierna välkomnar även att det införs regler som hindrar dubbelprövning.

Vandelsprövning

Betänkandet presenterar ett antal förslag för ökad möjlighet att förebygga miljöbrottslighet, där de bl.a. vill införa en särskild vandelsprövning för tillstånds- och anmälningsskyldig verksamhet. Återvinningsindustrierna är positiva till detta, men anser att om en vandelsprövning införs så finns det behov av ytterligare vägledning, bl.a. kring vilka fysiska personer som kan anses inneha ett betydande inflytande över en juridisk person och för när en verksamhetsutövare bedöms i övrigt vara lämplig att bedriva miljöfarlig verksamhet.

Betänkandet listar olika fall där en sökande kan tänkas vara olämplig för att bedriva miljöfarlig verksamhet. Återvinningsindustrierna anser att det är otydligt hur den bedömningen ska gå till, vilket riskerar olikartad tillsynsbedömning bland landets tillsynsmyndigheter.

Vi vill även uppmärksamma utredarna på ett eventuellt skriftligt fel avseende vandelsprövningen i 22 kap. 1 b § punkt 1 Miljöbalken (MB). Där används begreppet ”minderårig” medan det i 16 kap. 6 b § punkt 1 MB och 25 j § punkt 1 förordning om miljöfarlig verksamhet används begreppet ”underårig”. Vi föreslår att det används vedertagna och harmoniserade uttryck i lagstiftningen.

Vårt att beakta gällande införandet av vandelsprövning för anmälningsskyldiga verksamheter är att det även förväntas leda till ökad administrativ börda för tillsynsmyndigheterna. Detta riskerar att leda till både förlängda handläggningstider samt att den s.k. skrivbordstillsynen ökar på bekostnad av praktisk och uppsökande tillsyn. Återvinningsindustrierna vill därför peka på behovet av ökade statliga resurser till tillsynsmyndigheterna för att kunna genomföra förslaget.

Kontantförbud

Betänkandet lyfter fram flera positiva aspekter av att införa ett kontantförbud, och utredningens egen konsult förespråkar även ett sådant. Det är dock beklagligt att slutsatsen trots detta landar i att utredningen inte går vidare med ett kontantförbud inom specifikt avfallsområdet, utan enbart hänvisar till penningtvättslagen.

Naturvårdsverket har tidigare konstaterat att den dominerande drivkraften bakom att hantera avfall på illegalt vis är den låga risken att lagföras. Problemet är att kontanter inte går att spåra på samma sätt som en banköverföring, vilket försvårar utredningarna av stölderna. Enligt Polismyndighetens rapport *Penningtvätt genom utförsel av kontanter* (2023) transporteras årligen miljardbelopp i kontanter ut från Sverige som en del i en systematisk hantering av brottsvinster. Samtidigt leder gängbrottslighetens handel med metallskrot i utbyte mot kontanter från oseriösa skrothandlare till att Sverige riskerar att bli en fristad för internationell avfallsbrottslighet. Därför är det viktigt att Sverige försvårar penningtvätten för kriminella aktörer, men även beivrar den stöldrisk som idag är en vardag för de företag som arbetar med järn- och metaller.

Stulna delar av järnvägsräls, bilbatterier, avklippta kopparkablar och containrar fyllda med byggmaterial säljs idag med kontanter utan digitala spår. Dessa stölder leder till strömavbrott, driftstörningar och, i värsta fall, fara för människoliv. Seriösa företag inom återvinningsbranschen har därför länge krävt att regeringen inför ett kontantförbud för handel med järn- och metallskrot.

Återvinningsindustrierna, tillsammans med våra medlemsföretag, har sedan 15 år tillbaka infört ett självpåtaget kontantförbud. Inget av våra medlemsföretag hanterar kontanter. Problemet ligger hos de oseriösa aktörer som verkar utanför branschorganisationen. Det finns oseriösa skrothandlare som använder kontanter och därmed bidrar till att kriminella aktörer snabbt kan tvätta pengar och omsätta stöldgods utan spårbara transaktioner. Det är dessa aktörer som kan stoppas genom ett kontantförbud, vilket är en åtgärd som inte bara skulle försvåra deras verksamhet, utan också stärka spårbarheten och underlätta polisens arbete.

Liknande reglering genom kontantförbud finns redan i EU-länder som Frankrike och Belgien, och har där visat sig vara effektiva i att försvåra för kriminella. Vi anser därför inte att det finns lagstiftningsmässiga hinder för att även Sverige ska införa liknande reglering. Återvinningsindustrierna föreslår att förslag om kontantförbud inom avfallsområdet utreds vidare, exempelvis genom att penningtvättslagen revideras.

Om regeringen trots ovan synpunkter inte är intresserade av ett specifikt kontantförbud så anser vi att det åtminstone är viktigt att se över nuvarande beloppsgränser genom en revidering av den svenska penningtvättslagen. I nuvarande EU-lagstiftning finns en övre gräns på 10 000 euro för kontanthantering, men det hindrar inte EU-länder från att sätta egna lägre beloppsgränser. I den danska penningtvättslagen är företag förbjudna att ta emot kontanter om det är fråga om 15 000 danska kronor eller mer, vid ett tillfälle eller flera tillfällen där betalningarna är eller verkar vara sammanlänkade. Seriösa företag handlar inte med kontanter överlag, och definitivt inte till värden upp till 100 000 svenska kronor. En rimlig gräns bör istället ligga i linje med det danska beloppet.

Förslag till ny förordning om myndighetssamverkan

Återvinningsindustrierna håller med betänkandet om att en effektiv bekämpning av miljöbrottslighet förutsätter samverkan mellan brottsbekämpande myndigheter och tillsynsmyndigheter på olika nivåer. Precis som betänkandet beskriver så anser även vi att länsstyrelserna är bättre lämpade för att arbeta med tillsyn jämfört med kommunala tillsynsmyndigheter då kommuner ofta har färre resurser samt lägre kompetens och samordningsmöjligheter inom tillsyn av avfallsverksamhet jämfört med länsstyrelserna. Återvinningsindustriernas bedömning är att Sverige bör centralisera tillsynen genom att ge hela tillsynsansvaret för avfallsverksamheter till länsstyrelserna, och att detta ansvar inte ska kunna överlåtas till kommunerna. Genom detta skulle tillsynen kunna bli mer systematisk och likartad i hela landet jämfört med dagens tillsynsarbete där det i praktiken kan ske 100 olika tillsynsbedömningar för samma aktör beroende på vart i landet som aktörens anläggning finns.

Vi välkomnar därför förslagen om att Polismyndigheten ska ansvara för den nationella samverkansfunktionen samt att länsstyrelserna ska ansvara för den regionala samverkansfunktionen.

Tillsyn

Återvinningsindustrierna håller med om betänkandets beskrivning att en välfungerande tillsyn är avgörande för effektiv bekämpning av miljöbrottslighet. Återvinningsindustrierna ser därför stor potential i att förbättra tillsynen av avfallsverksamhet hos tillsynsmyndigheterna. Tillsynen behöver förändras, både i struktur och arbetssätt, för att motverka oseriösa och illegala aktörer på marknaden. Det behövs även en mer ändamålsenlig kompetens hos tillsynsmyndigheterna.

Utredningen slår fast att miljöbrott är s.k. spaningsbrott, alltså där myndigheter aktivt behöver leta efter förekomsten av brott, snarare än att göra s.k. skrivbordstillsyn. För att komma till bukt med dagens miljöbrottslighet behövs utökade samarbeten mellan polisen och kommuner/länsstyrelser samt mer riktad och uppsökande tillsyn mot de aktörer som inte är registrerade, och mot de aktörer där det finns misstankar om otillåten avfallshantering. T.ex. behöver tillsynsmyndigheter vara uppmärksamma vid plötslig prisdumpning på marknaden från en aktör eller när andra aktörer längs värdekedjan har reagerat på någonting. Tillsynen bör även riktas bredare än i dag, mot hela kedjan av aktörer, från avfallslämnare, till transportörer och avfallsmottagare. Det kan finnas oseriösa aktörer i varje led, och att koncentrera åtgärderna till ett av leden löser inte problemen i sin helhet.

Tillsyn för att motverka avfallsbrottslighet bör också sätta fokus på möjligheter för oseriösa aktörer att utnyttja systemen för ekonomisk vinning genom att inte agera korrekt. Fokus bör då riktas mot de områden där stor ekonomisk vinning kan uppstå hos oseriösa aktörer, inte minst när det gäller bygg- och rivningsavfall. Det kan t.ex. gälla invägning av material, avsättning, felaktig klassning av avfall eller orimliga priser i förhållande till vad en seriös hantering av avfallet i regel kostar på marknaden.

Betänkandet konstaterar därutöver att kommuner kan ha sämre förutsättningar, i form av resurser och kompetens, att hantera komplicerade rättsliga avvägningar i tillsynsärenden samt att kommuners förutsättningar att bedriva tillsyn varierar beroende på enskilda förutsättningar i kommunen, som t.ex. invånarantal m.m. De beskriver t.ex. att det kan finnas fall där kommunala miljöinspektörer har god kännedom om aktörer med behov av tillsyn, men att de på grund av resursbrist och/eller att de inte har ändamålsenlig kompetens inte har möjlighet att

utföra sådan tillsyn. Därför föreslår betänkandet att det i särskilda fall ska gå att överlåta tillsynsärenden från kommun till länsstyrelse. Återvinningsindustrierna håller med om denna problembild och föreslår att tillsynen centraliseras genom att hela tillsynsansvaret för avfallsverksamheter överläts från kommuner till länsstyrelsen.

Återvinningsindustriernas bedömning är att centraliserad tillsyn leder till att duktiga miljöinspektörer med sakkunskap inom avfall kan samlas och samordna tillsynsarbetet på länsstyrelsenivå, inom samma geografiska område, och det skulle kunna leda till att det finns fler miljöinspektörer med olika ansvarsområden och kompetens istället för att var och en ska utföra tillsyn över allt och besitta all kompetens. En sådan organisation skulle också öka möjligheterna till samverkan mellan tillsynshandläggare inom och mellan regioner, vilket i sin tur leder till utökat kompetensutbyte mellan mer och mindre erfarna inspektörer. En centraliserad tillsyn skulle stärka handläggares möjligheter och trygghet i beslutsfattandet, vilket i sin tur kan minska möjligheten för oseriösa aktörer att begå miljöbrott.

Vid en centralisering av tillsynen är det dock viktigt att fortsatt hänsyn tas till lokala utmaningar. Utövandet av praktisk tillsyn i Norrbotten, med långa avstånd mellan anläggningar, skiljer sig åt från den praktiska tillsynen i t.ex. Stockholmsområdet. Det kommer därför krävas differentierade resurser för tillsyn beroende på varje länsstyrelses individuella förutsättningar.

Vid en överföring av tillsynsansvar från kommun till länsstyrelse sker även en övergång från kommunal till statlig finansiering. Regeringen ges då rådighet att säkerställa tillräckliga resurser för att kunna skapa en likvärdig tillsyn av avfallsverksamheter i hela landet. Länsstyrelsernas resurser bör fördelas utifrån både deras förutsättningar, och utifrån en bedömning av behov för tillsynsinsatser.

Betänkandet konstaterar även att en viktig faktor för tillsyn och bekämpning av miljöbrottslighet är tillgång till information om verksamhetsutövarens brottshistorik och andra överträdelser. Ett resonemang förs om att det skulle kunna vara intressant med ett nationellt tillsynsregister och tillgång till uppgifter i belastningsregister samt ett nationellt företagsbotregister, men föreslår ändå inte detta. Återvinningsindustrierna anser att detta är intressanta resonemang och att dessa förslag ändå bör utredas vidare. Vad som blir viktigt i en ev. kommande utredning är dock hur ett sådant register kan föras utan att det blir administrativt tungt, och det bör därför kunna slås samman med befintlig rapportering till de tillsynsregister som redan finns hos kommuner och länsstyrelser.

Domstolarnas kompetens

Betänkandet beskriver rådande läge för landets domstolar som att det sällan väcks åtal gällande miljöbrottslighet, och att domare därför sällan kommer i kontakt med miljöbrottsligheten. Utredaren menar därför att det bidrar till att det saknas både vägledning och praxis för hur miljöstraffrätten ska tolkas och tillämpas. Det här är viktiga punkter att belysa. Återvinningsbranschen upplever ofta att det inte finns tillräcklig kompetens kring avfallshantering inom tillsynsmyndigheter och rättsväsende, särskilt eftersom avfallslagstiftningen är komplex. Det upplevs t.ex. som svårt för tillsynsmyndigheter att göra gränsdragningar kring vad som ska klassas som avfall eller en produkt samt att göra bedömningar kring olika typer av miljöbrott.

Återvinningsindustrierna är därför mycket positiva till förslaget om kompetensutveckling i miljöstraffrätt för domare, och att domstolsakademin bör erbjuda den typen av utbildning i sitt

kursutbud. Det bör i sammanhanget övervägas att domare också erbjuds kompetensutveckling som är direkt riktad mot avfallsrelaterade brott.

Utöver ovan förslag så tror vi att även tillsynshandläggare behöver utökad kompetens kring avfallsbrottslighet. Annars finns risken att miljöbrotten ändå ökar i samhället. Tillsynen har traditionellt inte haft fokus på att söka efter avfallsbrott, och det krävs därför ny kompetens och nya arbetssätt inom tillsynen för att upptäcka brott. Det måste också bli mer attraktivt att utbilda sig och stanna kvar i yrket som miljöinspektör annars riskerar vi att nya lagkrav inte kommer att kunna följas upp med marknadskontroll. Med andra ord behöver rollen som miljöinspektör genom olika insatser ges en högre status. Det behövs t.ex. bättre samordning, högre löner och fler möjligheter till specialistutbildningar för tillsynshandläggare inom specifika områden (som t.ex. avfall och avfallsbrottslighet). Det behöver också utredas om det är möjligt att införa snabbspår inom utbildningar, eller för personer som är verksamma inom industrin och som vill utbilda sig till miljöinspektörer.

Stockholm den 29 augusti 2025

Linnea Steen

Miljöpolicychef, Återvinningsindustrierna